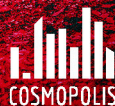

Lisa Reganová

ZÁVOD S ČASEM

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ
VYHRÁT NAD VRAHEM ZVRÁCENOU HRU O ŽIVOT?

Lisa Reganová

ZÁVOD S ČASEM

Lisa Reganová

ZÁVOD S ČASEM

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ
VYHRÁT NAD VRAHEM ZVRÁCENOU HRU O ŽIVOT?

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

FIND HER ALIVE

Copyright © Lisa Regan, 2020

Translation © Kateřina Elisová, 2024

© Grada Publishing, a. s., 2024

Z anglického originálu *Find Her Alive*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2020, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024 jako svou 9192. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-7211-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-7210-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-3744-2 (print)

S láskyplnou vzpomínkou na Jennifer Jaynesovou.

Budou mi chybět tvá slova.

KAPITOLA 1

Předtím, než se začaly dít ty různé incidenty, brával otec Alexe do lesa na dobrodružné výpravy. Říkal jim tak, ale Alex brzy zjistil, že otcova představa dobrodružství spočívá v tom, že celý den sedí na kládě nebo leží v křoví a zírá dalekohledem na ptáky. Protože se k němu jeho otec Francis nechoval hezky příliš často, kdykoli ho vzal do lesa, dal si Alex záležet, aby mu věnoval pozornost. Dbal na to, aby se tvářil zaujatě a dělal všechno, co otec řekl, hned jak to řekl, a přesně tak, jak řekl. Po jednom dobrodružství, během něhož se Alex pilně snažil být skutečně hodný, ho otec odměnil vlastním dalekohledem. Nebyl tak velký ani tak pěkný jako ten, který nosil on sám, ale Alex rád napodoboval jeho pohyby a díval se na jestřáby, sokoly a sovy. To byli ptáci, kteří otce zajímali nejvíc. Nazýval je predátory.

„Jsou to dravci,“ řekl mu otec. „Lovci. Mají úžasný zrak. Dokážou spatřit svou kořist z velké výšky na obloze. Čekají na správný okamžik a pak zaútočí! Jsou to velmi inteligentní ptáci.“

Alex si nebyl jistý, co je činí inteligentními, ale věděl, že inteligence je pro otce důležitá. To slovo často používal. Neměl rád lidi, kteří nebyli inteligentní, a Alex žil ve strachu, že ho otec nebude považovat za inteligentního. Z toho důvodu u sebe nosil zápisník

a tužku, stejně jako to dělal jeho otec. Ve svých šesti letech se teprve učil číst a psát, takže si neuměl do notesu zapsat spoustu slov jako otec, ale kreslil si obrázky ptáků, které pozorovali.

Jednoho dne stáli u lesní mýtiny a otec spatřil na obloze velkého dravce. Byl tak vysoko, že Alex nedokázal určit, co je to za druh, ale Francis ho ujistil, že se jedná o jestřába. „Sleduj tohle, synku.“

Sáhl do brašny, kterou si nesl z domu, a vytáhl hada. Alex ucouvl, zakopl o větev a spadl na zem. Hlavou se praštil o strom. „Au,“ vykřikl bolestí.

Otec stál pár metrů od něj, nehybný, s kroutícím se hadem v ruce, a upřeně se na syna díval. „Vstaň!“ zavrčel.

Alex se vyškrábal na nohy. Sáhl si na hlavu a nahmatal něco vlhkého. Prsty měl od krve. Neodvážil se na to upozornit otce, který čekal, až se postaví. Jeho tvář s každou další vteřinou stále víc rudla vztekem.

„Promiň, tati,“ zamumlal Alex a znovu se postavil vedle otce. Podíval se na mýtinu a pak na oblohu, i když mu při tom pohybu tělem projela palčivá bolest od krku dolů. Jestřáb slétl blíž ke korunám stromů.

„Dívej se.“ Otec hodil hada doprostřed mýtiny. Ten se okamžitě začal svíjet a plazit opačným směrem. Najednou se objevil jestřáb, jen pár desítek centimetrů od něj, silné pařáty namířené dolů jako oštěpy, nádherně velká křídla doširoka roztažená. Popadl kroutícího se hada z trávy a bez námahy vzlétl zpátky k obloze.

Otec s údivem sledoval, jak se pták vzdaluje z dohledu.

Alex cítil, jak mu po zátylku klouže teplá lepkavá krev. „Tati,“ špitl tiše, „myslím, že potřebuju obvaz.“

ZÁVOD S ČASEM

Znovu se dotkl zátylku a tentokrát, když natáhl ruku, aby ji ukázal otci, měl celou dlaň pokrytou krví. Otec se na něj podíval a jeho pohled plný úžasu se změnil ve výraz znechucení. Dlouho shlížel na Alexe a rty mu křivil úšklebek. Pak zavrtěl hlavou, odfrkl si a vyrazil pryč. Alex chvíli nechápavě pozoroval, jak odchází. Než se otočil a směrem k synovi vyštěkl pár slov, ušel notný kus cesty. Jenže Alex je slyšel stejně jasně, jako kdyby mu je zakřičel do ucha.

„Hloupý kluk.“

KAPITOLA 2

Josii štouchl do paže studený, mokrý čenich. Pak se ozvalo netrpělivé zakňučení. Když na snahu svého bostonského teriéra, který ji chtěl vytáhnout z postele, nereagovala, vyskočil na peřinu a začal jí očichávat uši a zátylek. „Troute,“ zasténala a přetočila se k němu čelem. Pohled jí oplácel pár oduševnělých hnědých očí.

Zafuněl a posadil se. Jeho uhlazená černobílá tvář byla ztělesněním vážnosti, uši jako dokonalé věžičky. Aniž by pohnul tlamou, vydal další tiché zakňučení. Podrbala ho pod bradou.

„Kolik je hodin, kamaráde?“ zeptala se rozespale, ačkoli se ani nemusela dívat na hodiny na nočním stolku, aby věděla, že budík má za deset minut zazvonit – alespoň v pracovní den by to tak bylo, jenže dneska měla volno. Ode dne, kdy před šesti měsíci se svým přítelem Noahem Fraleyem zachránili Troutu z útulku, se jim podařilo vytvořit si něco jako rutinu. Pes je probudil těsně před zazvoněním budíku, Josie ho vypustila ven a nakrmila ho. Pak se šli všichni tři krátce proběhnout, než se s Noahem připravili a vyrazili do práce. Dokonce i ve dnech volna Trout jejich zvyky vytrvale dodržoval.

Josie a Noah pracovali na policejním oddělení města Denton – ona jako detektiv, on byl poručíkem. Denton ležel v horách střední Pensylvánie a rozprostíral se po území přibližně pětadesáti kilo-

metrů čtverečních. V centrální oblasti města, kde se nacházely obchody a provozovny, policejní ředitelství, pošta a univerzita, byly ulice a budovy seskupené vedle sebe v předvídatelném mřížkovém uspořádání, kdy výjimku představoval pouze rozlehlý městský park. Zbytek města se rozkládal na zalesněných oblastech venkova, k nimž vedly stuhly jednoproudých klikatých silnic. Ačkoli Denton nepatřil mezi velkoměsta, zločinnost mu nebyla cizí a policejní oddělení mělo stále co dělat.

Josie se překulila a šťouchla Noaha do ramene. „Je čas vstát.“ Místo odpovědi jen zavrčel. „Tak pojď,“ dodala.

„Postav na kafe, ano?“ zahuhlal Noah.

Josie přehodila nohy přes okraj postele. Trout vzrušeně seskočil, vrtěl ocáskem a běžel ke dveřím ložnice. Josie vypnula budík, tiše vyšla na chodbu a po schodech sešla do přízemí. O dvacet minut později byl Trout nakrmený, Josie s Noahem rychle vypili hrnek kávy a pak se oblékli do běžeckého. Josie klečela na podlaze v hale a pokoušela se přimět neklidného Trouta, aby si nechal navléknout postroj. Noah se zatím vrátil nahoru pro telefon.

„Děláme to každé ráno, kamaráde,“ mumlala Josie, když se snažila Troutovi přetáhnout postroj přes záda. „Víš, že musíš zůstat v klidu, zatímco ti to budu nasazovat.“

Trout nedokázal potlačit svoje nadšení. Vyskočil, aby jí olízl obličej, a postroj z něj napůl spadl. Josie se rozesmála, což způsobilo, že začal poskakovat okolo ní a kroutil zadečkem, dokud nenarazil do stolku v hale. Stůl byl malý a stačilo málo, aby se posunul. Trout do něj znovu narazil a stolek popojel o několik centimetrů dál. Na podlahu s rachotem dopadly dva svazky klíčů a sluneční brýle.

„Do prdele.“ Josie chňapla po brýlích dřív, než na ně mohl Trout omylem šlápnout, a zaplavila ji úleva.

Noah seběhl po schodech. „Tvoje ségra se pro ně ještě nevrátila? Nejspíš má už jiné,“ poznamenal, když viděl Josii s brýlemi v ruce.

Josie položila brýle zpátky na stůl spolu s klíči a znovu se pokusila nasadit Troutovi postroj. „Noahu, mluvíme o Trinity. Máš vůbec představu, kolik ty brýle stály? Víš vůbec, jaká je to značka?“

Klekl si na podlahu a ukázal na místo před sebou. Trout poslušně přicupital, posadil se a nechal Noaha, aby mu bez problémů navlékl postroj, vodítko a obojek.

„Zrádce,“ zamumlala Josie.

„Proč by mě mělo zajímat, jakou značku mají Trinitiny sluneční brýle?“

Josie obrátila oči v sloup. Vyšli z domu a pomalu běželi ulicí, přičemž je Trout vedl. „Jsou od Gucciho a hádám, že stály nejmíň tři sta dolarů, možná víc.“

Noah se zastavil a přitáhl Troutovi vodítko. Pes se po nich zvědavě ohlédl, uši nastražené. „Kdo by dal tři stovky za sluneční brýle?“

Josie mu vzala vodítko z ruky a znovu se rozběhla. Dohnal ji. „Moderátorka zpravodajství v ranní show hlavní televizní stanice. Je to celebrita. Sluneční brýle za tři sta dolarů si může dovolit.“

Noah zavrtěl hlavou. „Pořád je jedním z moderátorů? Kdy naposledy se ti ozvala?“

Josie ucítila nepříjemný pocit v břiše, jako prudké bodnutí do žaludku. „Před měsícem,“ odpověděla tiše.

„Takže ani nevíš, jestli je pořád zalezlá v té chatě, nebo jestli se vrátila do New Yorku?“

„Myslím, že je pořád v ústraní, kam se sama stáhla. Už několik týdnů nemluvila s rodiči ani s bráchou.“

„Takže je se všemi rozhádaná?“

Josie si povzdechla. „Ne, jen se mnou.“

„Jsi připravená mi říct, co se stalo?“

Josie ho o několik kroků předběhla. „Ani ne.“

Trout se zastavil, aby očichal telefonní sloup, a Josie zpomalila běh spolu s ním. Než vzhlédla k Noahovi, cítila, jak se do ní zabodává pohledem. Jeho oříškové oči byly vážné. „Josie, vím, že tě ta roztržka mezi tebou a Trinity trápí. Prostě mi řekni, co se stalo. Možná se budeš cítit líp, když si o tom promluvíme.“

„To si nemyslím. Kromě toho jsi většinu sám zažil.“

Noah zvedl obočí. „Jo, přišel jsem domů po noční směně. Řekl jsem jí pár slov a ona začala běsnit. Pak jsem vzal Trouta na procházku. Nemám ponětí, co se mezi vámi dvěma stalo, ale když jsem se vrátil, Trinity byla pryč. A od té doby jsi nešťastná.“

„Nejsem...“

Noah zvedl ruku, aby ji umlčel. „Vím, že to nerada slyšíš, ale jsi mimo. Nejsi to ty. Vidím, že se snažíš vyčkávat, což je v pořádku, ale když už to děláš, pojďme si o tom promluvit. Možná ti můžu pomoci.“

Trout skončil s telefonním sloupem a zatahal za vodítko. Znovu se za ním rozběhli. „Nemůžeš mi pomoci.“ Tváře jí zahořely, když si vzpomněla, jak s Trinity mluvila naposledy. „Nevyčkávám. Nereaguje, když volám nebo posílám esemesky. Naprosto mě ignoruje.“

„Tak bys jí možná měla odvézt ty sluneční brýle. Objevit se u její chaty a donutit ji, aby s tebou zase mluvila.“

„To nemůžu.“

„Takže co? Dál se v tom budeš utápět? A necháš ležet její předražené brýle na stolku v hale, aby ti donekonečna připomínaly tvoje trápení, a ani se to s ní nepokusíš urovnat?“

To jsem měla v plánu, chtěla říct, ale mlčela, a jak zatačeli kolem bloku, pomalu se jí podařilo Noaha předběhnout.

„Josie.“

Zpomalila a její oči se setkaly s jeho pohledem. „Vážně chceš vědět, co se stalo?“

KAPITOLA 3

PŘED MĚSÍCEM

Josie se pro jednou probudila dřív než Trout. Otočila se a zjistila, že pes tvrdě spí na Noahově straně postele. Kdykoli měl Noah noční bez Josie, Trout spal vedle ní. Věděla, že Noah nechce, aby si pes navykl spát v jejich posteli, ale Josie si užívala, že se k němu může natáhnout a pohladit ho po měkkém, teplém kožíšku. Okna do ložnice proudilo sluneční světlo. Poškrábala Trouta mezi ušima. „Je čas vstávat, kamaráde.“

Dole v kuchyni seděla u stolu Trinity Payneová, Josiino dvojče, a před sebou měla otevřený notebook. Trout jí nevěnoval jediný pohled a běžel rovnou k zadním dveřím, aby ho Josie pustila ven. Zapnula kávovar a chvíli si pozorně prohlížela sestru.

Josie jen málokdy zažila, aby vypadala jinak, než že by si mohla rovnou stoupnout před kameru. Obvykle – i když právě vylezla z postele – kolem sebe šířila okouzující televizní záři. Jenže teď na sobě měla tepláky a každou ponožku jinou. Její štíhlá postava se utápěla v mikině s logem newyorské univerzity. Josie často žertovala, že Trinityny černé vlasy jsou tak lesklé, že by v nich člověk mohl vidět svůj odraz. Teď byly mastné a stažené do culíku, který vypadal, jako by ho zapomněla dokončit. Obličej bez make-upu, v uších

jasně červené špunty sluchátek. Kousala se do spodního rtu a prsty posouvala myš u notebooku.

Josie nalila kávu do dvou šálků a osladila ji – s Trinity si připravovaly kávu stejným způsobem. Obešla stůl a zůstala stát vedle sestry. Trinitinu kávu postavila vedle notebooku a pak jí vytáhla jedno sluchátko z ucha.

„Au!“ Trinity vrhla na Josii podrážděný pohled. Natáhla se, aby si sluchátko vzala zpátky, ale Josie jí z ucha vytrhla i druhý špunt a pak je vytáhla z notebooku úplně.

„Co to děláš?“ Trinity měla vysoký, pisklavý hlas.

Josie ukázala na monitor. „Zase se na to díváš? Trinity, musíš s tím přestat.“

Na obrazovce se přehrával klip. Teď, když Josie odstranila sluchátka, kuchyň zaplavil zvuk. Šlo o konec reportáže o mladé ženě z Arkansasu, která se dostala do zpráv, protože získala dvaadvacet stipendií na nejlepší školy v zemi. Když příspěvek skončil, záběr se přenesl na Trinity a Haydena Keatinga, se kterým zprávy moderovala. Seděli vedle sebe u kulatého stolu, na tvářích široký úsměv. „Pozoruhodná mladá dáma,“ poznamenal Hayden, „která má před sebou skutečně zárnou budoucnost.“

„Nic ji nemůže zastavit,“ souhlasila Trinity. „Očividně si může vybrat jakoukoli školu v zemi. Je trochu směšné, že podala přihlášku na dvaadvacet škol, nemyslíš?“

Když Josie viděla klip poprvé, nevšimla si napětí, kterým Haydenovi ztuhla tvář. Jenže záznam viděla už tolikrát, že teď byly jeho strnulá čelist, zařaté zuby a nucený úsměv bolestně zřejmé. „Směšné?“ zopakoval ironickým tónem. „Myslím, že je to úžasné.“

Trinity se usmála a mávla odmítavě rukou. „Je to úžasné. Jen říkám, že takhle chytrá a talentovaná mladá žena si mohla prostě vybrat školu podle svých představ a poslat přihlášku jen tam. A nemusela utrácet všechny ty peníze za poplatky k žádostem na jednadvacet škol, na kterých studovat nebude. Kolik se vlastně dneska platí za přihlášku? Když jsem se hlásila na vysokou já, ta částka byla hodně vysoká. Můžu si jen představit, o kolik stoupla.“

Na několik vteřin zavládlo mrtvé ticho. Pak si Hayden odkašlal a začal číst ze čtecího zařízení. „Další na řadě je náš meteorolog, aby nám sdělil aktuální informace o počasí.“

Josie se natáhla přes Trinity a posunula kurzor, aby zastavila přehrávání. „Musíš to nechat být.“

„Nechat to být? Ta poznámka mě bude stát kariéru.“ Vstala a židle zaškrábala o dlaždice. Začala přecházet po kuchyni a mluvila dál: „Nemůžu tomu uvěřit. Jeden hloupý komentář a můj život skončil.“

„Jsem si jistá, že to není tak zlé. To, co jsi poznamenala... Vždyť to nebylo tak hrozné. Slyšela jsem moderátory ve zprávách říkat hodně nevhodné věci. Komentáře, které byly rasistické nebo zlomyslné. Ty jsi nepoužila ani nic urážlivého.“

Trinity se zastavila a upřeně se na Josii zadívala. „Že to nebylo urážlivé? Máš vůbec představu, jakou odezvu dostala stanice na to, co jsem řekla? Dokonce jsem se ve vysílání omluvila a vydala prohlášení, ale lidi pořád zuří.“

„To se přežene. Došlo k tomu před dvěma týdny.“

„Josie, dva týdny je nejdelsí doba, kdy jsem nevysílala, od chvíle, co jsem začala moderovat. Jsem mimo. Hayden mi to řekl. Pokud se

nestane zázrak, stanice mě nahradí. Snaží se získat Milu Katesovou. Lanaří ji už několik měsíců. Teď mají záminku, aby se mě zbavili a nabídli jí nějakou absurdní sumu, aby nastoupila na moje místo.“ Zasténala a zvedla oči ke stropu. „Nemůžu uvěřit, že jsem to řekla. Už nikdy nepoužiju slovo *směšný*.“

Josie se posadila ke stolu a usrkla kávu. „Mila Katesová? Myslela jsem, že pracuje pro nějakou kabelovku.“

„Pracuje, ale měla toho stalkera, pamatuješ? Objevil se ozbrojený, když dělala reportáž na benefici pro nemocné děti, a vyhrožoval, že všechny zabije, pokud s ním neodejde. Situaci zvládla a uklidňovala ho tak dlouho, než přijela policie a zneškodnila ho.“

„No jo. Vzpomínám si, že jsem to viděla ve zprávách. Došlo k tomu před několika měsíci.“

„Jenže se tím všechno změnilo. Byla to ohromná reportáž, její příběh. Její příspěvek o stalkerovi pro ni znamená to samé, co pro mě byl před pěti lety případ mizejících dívek v Dentonu. Díky němu jsem se dostala na výsluní. Díky té reportáži jsem získala svoji práci.“

„A tvoje stanice tě sem poslala, abys udělala reportáž k pátému výročí od doby, kdy k tomu došlo,“ podotkla Josie. „Nevyhodili tě.“

Trinity zvedla obočí. Paží se rozmáchla po kuchyni. „Vidíš tady nějaké producenty nebo kameramany? Jo, poslali mě natočit reportáž. To jsem udělala a před týdnem jsem ji poslala. Můj štáb se vrátil do New Yorku, ale já jsem zůstala tady. Nepovolali mě zpátky a ani se nechystají.“

Josie se přestala snažit znovu Trinity přesvědčit, že jí z televize zavolají. Její sestra měla nejspíš pravdu, a Josie si nemyslela, že by nepodložené ujišťování něčemu pomohlo. Místo toho řekla: „Trinity, můžeš získat práci v jakékoli televizi. Jen za posledních pět let jsi dělala na několika největších případech v zemi. Některé z nich jsi dokonce sama rozkryla.“

Trinity ukázala prstem na Josii. „Ne, vyřešila jsi je *ty*. Pak jsem se dostala k reportáži já. Nemám vlastní příběh.“

Teď byla řada na Josii, aby zvedla obočí. „Mám takový dojem, že to není tak dávno, co jsme se my obě staly součástí takového skutečného příběhu. Tu zatracenou epizodu v pořadu *Dateline* jsem natočila kvůli tobě. Nechtěla jsem, ale ty jsi na tom trvala.“

Když se Josie a Trinity zhruba před šesti lety poprvé setkaly, Trinity pracovala na pozici národního zpravodaje pro televizní stanici. Pak jí zdroj poskytl špatné informace a stanice ji odsunula do WYEP, místní pobočky v Dentonu, kde pracovala jako externí reportérka. Po roce ve WYEP Trinity významně pomohla Josii odhalit zvrhlosti zločince, který stál za slavným dentonským případem mizejících dívek. Reportáže k případu Trinity vynesly na její současnou pozici.

Tehdy ještě ani nevěděly, že jsou příbuzné. Byly jen policistka a reportérka – často ve vzájemném rozporu. Josie ve skutečnosti Trinity nemohla vystát, protože byla ambiciózní až do morku kostí, pořád se jí motala pod nohama a čmouchala kolem, aby se dopídila velkého příběhu. Vlastnosti, které Josie později ocenila. Dva roky po případu mizejících dívek se našly lidské ostatky za parkovištěm obytných přívěsů, kde Josie vyrůstala. Spletitý případ kolem těchto

ostatků nakonec vedl k tomu, že zjistily, že jsou dávno ztracené sestry. Když byly Josii tři týdny, zlá a násilnická žena ji vytrhla z vlastní rodiny a vychovávala ji jen několik hodin cesty od jejího dvojčete. Žena, která Josii unesla, zapálila dům rodiny Payneových, což vedlo k tomu, že se úřady i Payneovi domnívali, že Josie při požáru zemřela. Opětovné shledání rodiny Payneových po třiceti letech, spolu se skutečností, že se Josie a Trinity nejen znaly předtím, než zjistily, že jsou příbuzné, ale taky spolupracovaly na závažných případech, představovaly pro televizi něco jako poklad. S tak fascinující minulostí a Trinitinou ochotou sdílet ji ve vysílání si Josiina sestra neochvějně upevnila své místo moderátorky na tak dlouho, jak bude sama chtít.

Až doteď.

„Ale prosím tě. Zpravodajský cyklus teď trvá sotva dvacet vteřin. Náš příběh o dávno ztraceném dvojčeti už nikoho nezajímá.“

Josie spolkla poznámku, že Trinity využila jejich traumatickou minulost ke kariéernímu postupu. „Trinity, v tom, co děláš, jsi dobrá. Možná nezůstaneš u téhle společnosti, ale zakotvíš někde jinde. Všechno se vyřeší. Jsem si tím jistá.“

„Jo, ve prospěch Mily Katesové. Budu mít štěstí, když dostanu svoji starou práci ve WYEP.“

„Trinity, opravdu přeháníš.“

„Vážně?“ Když Josie neodpověděla, Trinity si položila ruce s roztaženými prsty na hrudník. „Potřebuju něco velkého. Většího než případ mizejících dívek. Většího než to, co zažila Mila Katesová. Ne nějaký případ, který jsi vyřešila ty a já se na něm můžu přiživit. Potřebuju nějaký příběh získat sama a nemůže jít o žádný starý případ.“

„Myslela jsem, že existuje nějaké pravidlo, že reportáž by se nikdy neměla věnovat novináři samotnému.“

Trinity obrátila oči v sloup. „Samozřejmě. Tak se to učí ve škole, ale dneska už to nutně nemusí platit. Podívej se na Milu Katesovou. Podívej se na toho chlápka, co pracoval pro našeho největšího konkurenta. Napsal knihu o tom, jak se jeho vlastní šéfové celý rok snažili pohřbít jednu z jeho reportáží. A teď je slavný.“

Josie si na toho reportéra skutečně vzpomínala. „Ale on natáčel o něčem hodně výbušném. Bylo to o sexuálním obtěžování v zábavním průmyslu, ne?“

„Přesně tak.“

„Takže kdyby natočil reportáž o soutěži v pečení někde na maloměstě, slavný by nebyl. Potřeboval dobrý příběh.“

„To já taky!“ vykřikla Trinity. „Potřebuju něco, kvůli čemu by ostatní stanice zabíjely, obrazně řečeno, samozřejmě. Něco, co ještě nikdo neudělal. Musím něco podniknout. Něco opravdu...“

„Hrozného?“

Trinity se na ni zadívala. „Ambiciózního. Explosivního.“

Josie se nelíbilo, jak to zní, ani to, co viděla sestře v očích. Nešlo o ctižádost, ale o zoufalství.

„Myslím, že tvoje kariéra bude v pohodě. To, co jsi dokázala, má nějakou váhu.“

Trinity na ni namířila prstem. „To se pleteš. Nejspíš si myslíš, že jsem se zbláznila, ale tak to není, Josie. Všechno, na čem jsem pracovala, je v ohrožení.“

„Řekla jsi jednu poznámku mimo mísu, Trin. Celebritám prošly horší věci.“

Z druhé strany zadních dveří se ozvalo škrábání. Trinity natáhla ruku a pustila Trouta dovnitř. Proklusal kolem ní směrem k Josii a šťouchl ji do ruky, aby ho podržela. Josie ho pohladila po hebké srsti za ušima.

Trinity se vrátila ke stolu a posadila se k notebooku. Její prsty se snažily znovu přehrát klip. Jakmile se rozběhl, Josie se natáhla přes Trinity a zavřela jí počítač. „To stačí. Přestaň být posedlá. Běž si zaběhat. Osprchuj se. Udělej něco, při čem si vyčistíš hlavu.“

Trout je obě vylekal svým vysokým štěkotem. Vteřinu nato i přes hluk slyšely, jak se otevírají a zavírají vchodové dveře. „To jsem já,“ zavolal Noah.

Trout vběhl do haly. Psí dráčky cvakaly o dřevěnou podlahu a Josie slyšela, jak se s ním Noah zdraví. Pak se Noah objevil v kuchyni, rozčuchané hnědé vlasy mu trčely na všechny strany a pod oříškovými očima měl tmavé kruhy. V ruce držel krabičku zabalenou v hnědém papíru.

Josie se podívala na hodiny. „Co děláš doma tak brzy? Náročná noc?“

Trout tančil mezi nimi a z tlamičky vypouštěl tiché štěkání, dokud se Noah neshýbl a jednou rukou ho znovu nepohládl.

„Gretchen přišla dřív. Přišlo několik hlášení o velkém večírku mimo areál školy. Jeli jsme na místo a mládež se rozprchla. Celou noc jsme strávili naháněním nezletilých opilců.“

Spokojený Trout přešel do rohu kuchyně, kde stály jeho misky na žrádlo a vodu, a přitáhl prázdnou misku na žrádlo k Josii. „Zábava jako vždycky. Kolik z nich studuje na pajdě?“ Josie z Noaha nespouštěla pohled a přitom naplnila Troutovi misku a postavila mu ji zpátky na místo.

Noah se usmál. „Myslíš tím, kolik z nich nás prosilo, abychom je nedávali do oficiálního hlášení, protože by jim to zničilo budoucí učitelskou kariéru? Čtrnáct.“

Josie zavrtěla hlavou. „Co je to?“ Ukázala na krabičku v Noahově ruce. Nebyla větší než jeho dlaň.

Podíval se na balíček a pak zpátky na Josii a Trinity. „Bylo to venku, adresované Trinity.“

Trinity natáhla ruku, aby si balíček vzala, a Noah se usmál. „Tohle je tvůj způsob, jak nám sděluješ, že se k nám stěhuješ? Necháš si sem přeposílat poštu?“

Trinity odsunula šálek s kávou stranou, položila krabičku na stůl a začala ji rozbalovat. „Nechodí mi sem pošta.“

„Tenhle týden je to už druhý balík,“ poznamenal Noah.

„Nechala jsem si od asistentky poslat pár věcí z kanceláře. Kam jsem si je měla nechat doručit?“

V jejím hlase zazníval ostrý tón. Noah zvedl obě ruce do vzduchu. „Klid, jen si z tebe utahuju. Je to v pohodě.“ Pak se ušklíbl a Josie věděla, že další slova míní jako vtip. „Mimochodem, moc se mi líbí, co jsi udělala s pokojem pro hosty...“

Ale Trinity se na něj nedívala. Zírala do krabičky a zbledla. Pak ji odsunula, zvedla hrnek a dopila kávu.

„Kde jsi to našel?“

„Už jsem ti to říkal. Venku.“

„Není na tom žádné razítko. Kde přesně to bylo?“

Josie se podívala Trinity přes rameno a zjistila, že na balíčku skutečně není razítko ani zpáteční adresa. „Co to je? Co je uvnitř?“

Trinity zvedla krabičku a přitiskla si ji k hrudi. „Nic důležitého. Jsem jen zvědavá, protože to přišlo bez razítka. Kde jsi to vzal, Noahu?“

„Bylo to ve schránce na konci příjezdové cesty. Víš snad, odkud normálně vybíráme poštu?“

Trinity volnou rukou popadla notebook. Podívala se na Noaha a v očích se jí náhle zablesklo. „Máš nějaký problém s tím, že jsem tady?“

„Trin, dělal si legraci.“

„Vážně?“ odsekla Trinity a otočila se na Josii. „Proč slídlil v mém pokoji?“

„Já jsem neslídlil. Jen jsem šel náhodou kolem, když zůstaly otevřené dveře.“

Trinity k sobě tiskla notebook a krabičku. Udělala krok směrem k Noahovi. „Nechceš mě tady,“ obvinila ho bojovným tónem.

„To není pravda,“ zaprotestoval.

Na chvíli se rozhostilo ticho. Trinity na něj zírала, téměř jako by se snažila o něčem rozhodnout. „Poznám, když o mě někde nestojí,“ vyštěkla nakonec.

„O čem to mluvíš? Nebuď směšná.“

Josie se v duchu zhrozila z neúmyslně špatně zvoleného slova, protože věděla, že její sestru vytočí do nepřítelství. Trinity zrudly tváře. Sevřela rty do tenké čárky. Josie se snažila situaci odlehčit. „Trinity, víš, že jsi tady vždycky vítaná. Prosím...“

Ale než stačila větu dokončit, její sestra se vyřítila z místnosti. Josie a Noah poslouchali, jak dupe nahoru po schodech. Když se zabouchly dveře pokoje pro hosty, Trout polekaně vzhlédl od snída-

ně. Těkal pohledem mezi nimi, oči ostražitě, uši vztyčené, dokud ho Josie neuklidnila. „To je v pořádku, kamaráde.“

Noah zvedl obě ruce. „Omlouvám se. Opravdu jsem si dělal legraci.“

„Já vím. Jen má teď náročné období.“

Noah svažil čelo. „Bude v pohodě? Je jí tak nějak všude plno.“

„To radši neříkej,“ povzddechla si Josie. Podívala se na hodiny na mikrovlnce. Brzy se bude muset začít chystat do práce. „Půjdu si s ní promluvit. Můžeš vzít Trouta na procházku?“

Noah ji následoval do haly, kde popadl Troutovo vodítko. Pes se za ním rozběhl. Josie těžkým krokem stoupala po schodech. Takhle Trinity ještě nikdy neviděla. Na okamžik ji napadlo, jestli by neměla zavolat jejich matce Shannon. S Trinity měla více než tři desetiletí zkušeností – podstatně víc než Josie – se všemi vzestupy a pády, které život přinášel. Ale Trinity si nejela lízat rány domů k jejich rodičům. Přišla za Josíí. Slyšela, jak se sestra pohybuje uvnitř pokoje pro hosty. Vzala za kliku.

„Trinity?“

Zatlačila na dveře, ale ty se neotevřely.

„Jdi pryč,“ zakřičela Trinity.

Josie znovu zatlačila do dveří a uvědomila si, že na druhé straně je nějaká překážka, která brání otevření. „Ty jsi zatarasila dveře?“

Z místnosti se ozvaly další zvuky. Šustění papírů, tlumené rány. Rozhazovala oblečení? Konečně se dveře rozlétly a Trinity stála před ní, ve tváři popelavá. V jejích doširoka otevřených modrých očích se odrážel vztek a ještě něco jiného.

„Za pár minut vám zmizím z cesty,“ vyrazila ze sebe dřív, než se Josie stačila zorientovat.

„Trinity, vážně to přeháníš. Můžeš tady zůstat tak dlouho, jak budeš chtít. To přece víš. Noah si dělal legraci.“

„Jak se to říká?“ vyštěkla Trinity. „Není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu?“

Josie otevřela ústa, aby znovu promluvila, ale stav místnosti za Trinity ji zarazil. Její kufr ležel na manželské posteli, otevřený a plný oblečení a bot. Na komodě naproti posteli stála krabice na dopisy, ze které přetékal papír. Další schránka ležela na boku na podlaze, papíry a další předměty – snad kusy oblečení, šperky a kancelářské potřeby – vysypané ven. Televizi, kterou Noah připevnil na stěnu nad komodou, zakrývaly barevné lístečky s poznámkami. Po celé ploše krémových stěn byly nalepené papíry a fotografie. Josie se snažila všechno pojmout, ale její mysl to nedokázala najednou zpracovat. Ukázala na řadu fotografií na zdi za Trinity. „To je kostra?“

Trinity se od ní otočila a přeběhla místnost. Začala strhávat papíry ze stěn a cpát je do schránky na komodě. „Na tom nezáleží.“

Josie udělala krok do pokoje a málem zakopla o lodičky Louis Vuitton. „Tohle vypadá jako místnost, kde probíhá válečná porada. Co to všechno je?“

Trinity pokračovala ve strhávání listů ze stěn, takže si Josie nestihla přečíst, čeho se týkají. Zdálo se jí, že poznává stránky z pitevních zpráv, další vypadaly jako část policejní zprávy. Pokusila se přečíst některá slova, než papíry Trinity servala a nacpala do krabice. Když sundávala poslední, přičemž za sebou zanechávala malé útržky, Josie se před očima mihlo spojení *psychologický profil*. Pak Trinity přešla

k televizi a vrhla se na lepicí lístky. Josie měla šanci postřehnout jen několik poznámek, než i ty skončily v přeplněné krabici.

*Symetrie?
Zrcadlové vraždy?
OCD?*

„Trinity, co to má, sakra, znamenat?“

Trinity přiklopila víko na krabici a přešla ke druhé, nacpala její obsah zpátky dovnitř a pak ji narovнала. „Říkala jsem ti, že to není tvoje věc.“

„To je tvůj velký příběh? Reportáž, která ti vrátí přízeň stanice?“

Trinity neodpověděla. Sbírala z podlahy rozházené boty a oblečení a házela je do kufru.

Josie si založila ruce přes hrudník a vážným pohledem pozorovala sestru. „Trinity, tohle vypadá jako případ vraždy. Nemám pravdu? Snažíš se vyřešit nějaký odložený případ? Proč se trochu nevyspíš? Potřebuješ to. Byla jsi vzhůru celou noc. Až mi skončí směna, můžeš tu krabici přinést dolů a projdeme ji spolu.“

Trinity ji ignorovala, obula si lodničky Louis Vuitton na jehlovém podpatku a stáhla kufr z postele. S hlasitým bouchnutím dopadl na podlahu. Josie stála odhodlaně ve dveřích a sledovala sestru. „Ty jdeš takhle ven? V teplákách a lodičkách? Pořád jsi celebrita, nezapomeň. To takhle pojeděš zpátky do New Yorku?“

„Žádný New York. Teď tam na mě nic nečeká. Nezáleží na tom, jak vypadám nebo jak jsem oblečená. Na ničem už nezáleží.“

„Kam půjdeš? Domů k mámě a tátovi?“

„Zbláznila ses? Ne, něco si pronajmu. Někde stranou. Chatu v lese nebo tak něco. Potřebuju být sama.“

„Nemyslím si, že teď je ta nejlepší doba na to, abys byla sama. Prosím, zůstaň tady, vyspi se a pak to společně vyřešíme.“

„To se ti snadno řekne, vid? Vždycky všechno zvládneš. Skvělá Josie Quinnová. Nechám ji, ať se vrhne na moje problémy a prostě je všechny vyřeší.“

Josie měla pocit, jako by dostala facku. „O čem to mluvíš?“

Trinity na ni ukázala dlouhým pěstěným nehtem. „Tobě prostě vždycky přeje štěstí, co? Celé vaše oddělení se obrátilo vzhůru nohama, a ty jsi nějakým způsobem skončila jako šéfka. Pak jsi o tu pozici přišla, a přesto ti práce zůstala. Svoje případy vždycky objasníš. Vždycky dostaneš svého člověka. Musí být příjemné, že jsi tak dokonalá.“

„Myslíš si, že jsem dokonalá?“

„Jsi slavná a všichni tě milují. Máš skvělou kariéru – bez ohledu na to, co se děje nebo co děláš. Krásný domov a skvělého přítele. Máš všechno. Tenhle dům je vždycky plný lidí. Přátel, kolegů, rodiny. Lidí, kteří by tě ani neměli mít rádi, jako třeba Misty, přítelkyně tvého mrtvého manžela, a přesto jsou tady pro tebe. Pro mě tu není nikdo. Ani jeden člověk.“

S každým slovem měla Josie pocit, jako by Trinity zlomila malou, ale důležitou kost v jejím nitru. Přesto ze sebe dokázala vydolovat: „Já jsem tady pro tebe.“

„Jistě, teď jsi tady. Ale co celý můj život? Kde jsi byla? Potřebovala jsem tě. Všechno mohlo být jinak, kdybys tam byla, což se ale nestalo.“

Josii popadl hněv. „Víš, že to nebyla moje chyba.“

„Jenže tím se přeci nic nemění, ne?“ vykřikla Trinity. „Nikdy jsi tam nebyla. Byla jsem sama. Teď máš dokonalý život, a já nemám nic. Právě jsem přišla o to, na čem mi záleželo – to jediné, na čem mi kdy záleželo. A ty to nechápeš. Moje vlastní sestra. Moje dvojče. Ale jak bys to vůbec mohla chápat?“

Josie ukázala na sestru, jako by byla jejím obrazem v zrcadle. „Ty jsi nebyla sama, Trinity. Měla jsi celou naši rodinu. Víš, co jsem měla já? Skříň. Žila jsem v pekle. Opravdovém pekle. Ty jsi vyrůstala v krásném domě se dvěma milujícími rodiči a sladkým bráškou. Nikdy jsi netrpěla nouzí. Vždycky jsi měla peníze. Vždycky jsi měla plný žaludek a střechu nad hlavou.“ Odhrnula si vlasy na pravé straně obličeje a ukázala na dlouhou, vybledlou jizvu, která se jí táhla od ucha až těsně pod střed brady. „Nikdo tě nikdy netrápil a nesnažil se ti odříznout obličej, že ne? Přece si se mnou nechceš hrát na to, kdo měl horší dětství? Protože já vyhraju.“

Trinity sklopila pohled, a když procházela kolem Josie, strčila do ní, aby jí uhnula z cesty. Táhla za sebou těžký kufr a nejistým krokem vyšla na chodbu.

Nahoře na schodech se otočila. „Ještě nikdy tě nenapadlo, že bychom to možná měly nechat být? Jasně, máme společnou DNA, ale to z nás nedělá rodinu. Nebylo nám souzeno, abychom byly sestry, ne doopravdy.“

„Trinity...“

„Je to pravda. Než jsme si nechaly ověřit DNA, ani jsi mě neměla ráda. Nenáviděla jsi mě.“

„Ano, byly doby, kdy jsem tě neměla ráda,“ přiznala Josie. „Ale to bylo předtím, než jsem tě opravdu poznala...“

„Jenže ty mě neznáš, ne skutečně. Jak dlouho už jsme teď sestry? Tři roky? Co o mně vlastně víš?“

„Já... já...“ Josie se zajíkala.

„Co nejhoršího se mi kdy stalo? Kromě ztráty pozice moderátorky zpravodajství, samozřejmě.“

Josie si lámala hlavu. Trinity měla pravdu. Věci, které o sestře věděla, byly povrchní. Nikdy nedostaly příležitost vést rozhovory, při kterých by si navzájem vylévaly srdce a prozrazovaly jednotlivé detaily svých životů. Jenže na druhou stranu, Josie takové rozhovory nevedla nikdy s nikým.

„Nejhorší věc, která se ti kdy stala, bylo, když tě stáhli z ranního vysílání a poslali zpátky do WYEP, protože ti tvůj zdroj dal špatné informace.“

Trinity si založila ruku v bok. „Špatně. Co *nejlepšího* mě kdy potkalo?“

„Získání pozice moderátorky?“ odpověděla Josie mírným tónem.

Trinity se v očích zaleskly slzy. Když promluvila, hlas se jí zlomil. „Špatně.“

Josie se svíralo srdce, když následovala sestru, která táhla kufr ven ke svému červenému kabrioletu fiat. Nacpala zavazadlo na sedadlo spolujezdce a pak se dvakrát vrátila do domu, aby si přinesla krabice na dopisy a kabelku. Krabice riskantně umístila mezi kufr a palubní desku a hnědou kabelku Gucci hodila na víko. Josie ji znovu prosila, ať zůstane, aby si promluvily, ale Trinity ji ignorovala.

ZÁVOD S ČASEM

Nastartovala a auto se hlasitě probudilo k životu. Trinity stáhla okénko a naposledy se na Josii podívala. „Nejsme sestry, Josie. Ne doopravdy. Myslím, že je načase, abychom se přestaly nutit do něčeho, co se nikdy nemělo stát.“

KAPITOLA 4

„Páni,“ řekl Noah, když se vrátili do domu, „netušil jsem, že je to tak brutální. To mě mrzí.“

V hale Josie vyprostila Trouta z vodítka a postroje. Odklusal do kuchyně, aby se napil vody. Noah ji přitáhl k sobě a objal ji. „Ty jsi s ní od té doby nemluvila?“ zeptal se s ústy na temeni její hlavy.

Josie si opřela tvář o jeho hrudník a zamumlala: „Ne. Několikrát jsem jí volala a psala, ale nikdy mi neodpověděla.“

Pustil ji a oba se šli nahoru osprchovat a obléct. „Mluvila jsi se Shannon?“ napadlo ještě Noaha, když si sundával tričko.

„Samozřejmě. Několikrát. Snažila se to mezi námi urovnat, ale Trinity o to nestojí. Řekla, že se mnou nechce mluvit, ani mě vidět. Vlastně nechce komunikovat s nikým. Od Shannon jsem se dozvěděla, že si pronajala chatu.“

„Takže zůstala tady,“ podotkl Noah. „To musí něco znamenat.“

„To si nemyslím, Noahu. Nikdy jsem ji takhle neviděla. A nejhorší na tom je...“

Nedokázala se přimět, aby to vyslovila, dokonce ani před ním.

„Co?“

Posadila se na okraj postele a zavřela oči, aby neviděla, jak se na ni dívá. „Má pravdu. Nic o ní nevím. Nikdy jsem se neptala.“

„A co bys měla vědět?“

Prudce otevřela oči. „Noahu, je to prostě tak.“

Rozpřáhl paže. „Myslím to vážně. Zjistíte, že jste sestry. Měly jste si sednout a katalogizovat každou věc, kterou jste navzájem propásly? Trávíte spolu spoustu času, vzhledem k tomu, že máte obě nabitý program. Naplno jsi se začlenila do rodiny. Co jiného od tebe očekávala? Ptala se snad ona tebe na každý detail ze tvého života?“

„Nemusela. Mnohé se bohužel stalo veřejně známým.“

Posadil se vedle ní, objal ji jednou rukou kolem ramen a přitáhl si ji k sobě. „Myslím, že byla ve všech ohledech trochu moc dramatická. Očividně ji naštvalo, že možná přijde o svůj moderátorský post. Víš, jak jí na kariéře záleží.“

Jenže nevím proč, pomyslela si Josie. Proč je Trinity taková?

Noah pokračoval: „Pro někoho jako Trinity je ztráta pozice spolumoderátora jako smrt v rodině. Je teď neukotvená. Neví, co si se sebou počít. Vyjela na tebe, protože jsi jí nejbliž. Na měsíc se stáhla do chaty, aby si ujasnila, kým bez téhle práce vlastně je. Možná je načase, abys zajela do hor a promluvila si s ní.“

„Kdyby se mnou chtěla mluvit, odpověděla by na jednu z mých esemesek nebo volání.“

„Možná se stydí za to, jak se chovala. Možná potřebuje, abys ji nejdřív kontaktovala ty.“

„To si nemyslím.“

„Existuje jediný způsob, jak to zjistit. Stejně s tebou už nemluví. Co můžeš ztratit? Vezmi ty sluneční brýle a jeď za ní do té chaty. Řekni jí, že chceš být její sestra.“

„Ani nevím, kde ta chata je.“

„Nevymlouvej se. Shannon adresu má, ne?“

Josie neodpověděla.

„Rychle se osprchuj. Já udělám snídani a ty se za ní pak vypravíš.“

„Co když mi přibouchne dveře před nosem? Nebo ještě hůř, ani k těm dveřím nepřijde?“

Noah vstal a usmál se na ni. „Pak to zítra zkusíš znovu.“

* * *

Chaty Whispering Oaks existovaly tak dlouho, jak si jen Josie pamatovala. Obvykle je v tomto ročním období – koncem března – využívali lovci nebo rybáři a příležitostně si je v létě pronajímaly rodiny. Tato oblast vysoko v horách se zdála odlehlá, ale ve skutečnosti se nacházela jen půl hodiny od města. Protékal tudy potok a vedlo několik turistických stezek. A vzhůru se táhla rozježděná štěrková cesta, na kterou ústily příjezdové cesty k jednotlivým chatám. Celkem jich tam stálo deset. Shannon jí řekla, že se Trinity ubytovala v čísle šest.

Josie poskakovala ve svém Fordu Escape, dokud nenašla příjezdovou cestu označenou vybledlou dřevěnou cedulí v úrovni pasu s číslem šest. Odbočila a vydala se po další úzké štěrkové cestě a po chvíli zahlédla Trinitin červený Fiat Spider zaparkovaný přední částí směrem k ní. Chata byla malá, obložená nepravými kládami šedé kouřové barvy, s jasně červenou plechovou střechou. Měla úzkou verandu velkou tak akorát pro dvě dřevěná houpací křesla. Dveře byly sytě červené a visel na nich proutěný věnec ozdobený umělými pestrobarevnými jarními květinami. Místo působilo malebně

a přívětivě a naprosto odporovalo Trinitině stylu. Jak se jí podařilo strávit tady celý měsíc? Josie se zamyslela a vzadu v hlavě jí tichý hlas připomněl sestřino obvinění, že ji nikdy doopravdy nepoznala.

Josie s povzdechem zaparkovala vedle fiatu, popadla sluneční brýle a vystoupila. Když procházela kolem auta, její pohled padl na sedadlo spolujezdce. Skrz okénko viděla kufr, na kterém ležela Trinitina kabelka. Kabelka Gucci, která se hodila k jejím slunečním brýlím stejné značky. Noah by dostal infarkt, kdyby věděl, kolik Trinity za kabelku zaplatila. Josie byla se sestrou v New Yorku, když ji kupovala. A udělalo se jí nevolno, když viděla, jak Trinity podává pokladní svoji kreditní kartu.

Trinity se chystala odjet. Josii napadlo, jestli dostala zpátky svoji moderátorskou pozici. Celý měsíc sledovala ranní show a doufala, že se dozví, že televize plánuje Trinitin návrat, ale zatím viděla jen řadu dočasných moderátorů, kteří ani zdaleka nedosahovali jejích kvalit. O Trinity nepadla jiná zmínka, než že je *mimo službu*. Stejně tak nikdo neřekl jediné slovo o tom, že by její moderátorské křeslo převzala nyní slavná Mila Katesová. Byla zvláštní náhoda, že Trinity odjížděla právě v den, kdy Josie sebrala odvalu a přišla ji navštívit.

Josie ztěžka vystoupala na verandu a zaklepala na dveře. „Trin?“ zavolala.

Žádná odpověď. Podívala se do okna vedle vchodových dveří, ale bílé závěsy jí bránily, aby viděla dovnitř. „Trinity?“ zavolala znovu a zaklepala, tentokrát hlasitěji. Nic.

Přítiskla ucho na dveře pod věncem a poslouchala. Snažila se zevnitř zachytit nějaké zvuky, ale nic neslyšela. Zkusila kliku. Pře-

kvapivě s ní v ruce snadno otočila. Dala si Trinitiny sluneční brýle do kapsy, strčila do dveří a znovu zavolala na sestru. Jakmile překročila práh, ucítila zatuchlý zápach. Bylo skoro deset hodin a nad hlavou jí svítilo ostré slunce. Uvnitř panovalo šero. Josie znovu zavolala na Trinity, ale nedočkala se reakce. Srdce se jí prudce rozbušilo. Rukou zajela ke služební zbrani, ale nenašla ji. Nebyla ve službě a neměla důvod si myslet, že by ji k návštěvě Trinity potřebovala. Chata, malebně vymalovaná tmavě červenými a hnědými tóny, se zdála čistá a uklizená, až na prach pokrývající veškeré povrchy. Josie rychle zkontrolovala ložnici a maličkou koupelnu. Obě místnosti byly prázdné, uklizené a plné prachu. Josie se otočila zpátky k hlavní obytné místnosti a nedokázala se zbavit plíživého pocitu strachu, který jí ledovými prsty šplhal vzhůru po páteři. Na kuchyňském stole ležel vzkaz napsaný na papíře, který vypadal jako stránka vytržená z Trinitina plánovacího zápisníku:

*Pane P, díky za pronájem. Chata je krásná. Víím,
že jsem zůstala jen týden, ale zálohu si můžete
nechat. Neočekávám, že mi peníze vrátíte. Doufám,
že najdete vše v pořádku. Pokud se vyskytnou nějaké
problémy, zavolejte mi prosím. Trinity*

Pod zprávou bylo číslo Trinitina mobilního telefonu. Vedle papíru ležel jeden klíč na přívěsku ve tvaru medvěda s nápisem *Whispering Oaks* 6 vytištěným bílým písmem. Josie si znovu přečetla vzkaz a zastavila se na slovech: *Vím, že jsem zůstala jen týden.*

„Týden?“ zamumlala.

To by znamenalo, že Trinity odjela před třemi týdny. Jenže neodjela. Před chatou stálo její auto s kufrem a kabelkou uvnitř.

Josie se rozběhla zpět na příjezdovou cestu a zastavila se u fiatu na straně řidiče. Aniž by se auta dotkla, naklonila se a nahlédla dovnitř. Ze zapalování visely klíče. Ve středovém panelu pod palubní deskou, na úrovni řadicí páky, byl malý otvor, kam si Trinity obvykle odkládala telefon. Josii se rozbušilo srdce, když tam telefon uviděla.

Natáhla ruku, aby otevřela dveře, ale zastavila se zlomek vteřiny předtím, než se dotkla auta. Policista v ní nedovolil, aby znehodnotila případné otisky prstů, které by mohly zůstat na vnější straně vozu. Když ruku stáhla, chvěla se jí.

Otočila se. Pohledem přejížděla po trávě, stromech za ní a pak po příjezdové cestě. Obešla svoje auto a pokračovala dál, aby po obvodu pozemku pátrala po otiscích bot nebo jakékoli stopě vedoucí k Trinity. Odešla do lesa? Přišel někdo na pozemek a unesl ji? Jestli ano, odtáhl ji prostě do lesa, nebo s ní odjel? Na šterkové příjezdové cestě bylo téměř nemožné získat odlitky stop pneumatik. A uvědomila si, že i kdyby tam nějaké stopy pneumatik zůstaly, prostě je přejela.

Obešla chatu zezadu. První, co uviděla, byla mýtina se dvěma zahradními křesílky umístěnými u ohniště vyrobeného ze starého ráfku pneumatiky. U zadní části srubu stál stojan naplněný dřevem. Trinity by si tady v žádném případě nerozdělávala oheň. Nebyla typ zálesáka. Ohniště přitahovalo Josiin pohled. Uvnitř ležel udusaný starý popel a kusy ohořelých polen. Vypadalo, jako by ho už dlouho nikdo nepoužíval. Josie vzhledla od ohniště ke stromům v zadní části pozemku. Oči jí padly na něco bílého, co leželo na zemi asi třicet

centimetrů od řady stromů. Udělala dva kroky vpřed a ztuhla. Její mozek nedokázal přesně zpracovat, co vidí. Tráva byla vysoká několik centimetrů, už nějakou dobu ji nikdo neposekal. Ačkoli jaro přišlo po chladné zimě, takže tráva by neměla v tomto ročním období růst příliš rychle. Majitel ji pravděpodobně posekal před měsícem, tedy předtím, než přijela Trinity.

Přinutila nohy, aby udělaly další krok. Hrdlo se jí stáhlo. Usilovně se snažila vdechnout a vydechnout vzduch. Na trávě před ní ležely kosti. Lidské kosti. Nebyly tam jen tak nechané nebo pohozené, ale naaranžované.

Vystavené.

Hrudní koš a páteř tvořily středobod toho, na co Josie zírala – nějaký symbol? Zbytky po nějakém satanistickém rituálu? Hrudník a páteř obklopovaly menší kosti. Praktická část její mysli v nich rozpoznala drobné kosti rukou, prstů, chodidel a prstů na nohou. Mezi nimi se prolínaly klíční kosti. Ve spodní části kruhu, směřující od vnějšího okraje směrem k Josiiným nohám, ležely delší kosti. *Kosti z paží*, zašeptal chladný vyšetřovatel v koutku její mysli, protože na kosti nohou se zdály příliš malé. Pod těmito kostmi se nacházela lebka a pánevní kost. Prázdné oční důlky zíraly na Josii, až cítila, jak se jí svírá hrudník. Odtrhla od nich pohled a sklouzla očima k pravé horní části kruhu, kde ležely kosti nohou, natočené směrem od ní.

Její tělo ovládl třes. Nohy se otočily a snažily se ji odnést pryč, ale holeněmi narazila do jednoho z křesílek. Přeletěla přes něj a padla směrem k zadní části chaty. Hlavou narazila do regálu se dřevem a několik polen se jí převrhlo do klína. Zavřela oči a snažila se zpomalit dech. Vzadu v hlavě se ozval klidný, pevný hlas – ten, který jí

dával příkazy, když tělo ze strachu nebo paniky vypnulo. Policejní detektiv v ní. *Vytáhni telefon, říkal jí. Zavolej posily.*

Opakovalo se to jako mantra, dokud neotevřela oči, neodstrčila polena a nevylovila mobil z kapsy. *Dýchej, radil hlas, když vyťukávala přístupový pin. Jen dýchej.*

Noah hovor přijal po třetím zazvonění. „Ahoj, jsem rád, že voláš. Nemůžu najít Troutův přípravek proti parazitům...“

„Něco se stalo,“ přerušila ho Josie. „Potřebuju tě tady. Potřebuju tým.“

Noahův tón zvažněl. „Josie, máš potíže? Co se děje?“

„Ko-kosti,“ vykoktala.

„Cože? Josie, co se děje? Kde je Trinity? Je tam?“

„Myslím, že je mrtvá,“ zašeptala.

KAPITOLA 5

Noah začal jednoduchými otázkami, na které Josie dokázala snadno odpovědět jedním nebo dvěma slovy. Je uvnitř chaty? Ne. Je před, nebo za chatou? Vzadu. Je tam někdo s ní? Ne.

Jeho hlas představoval kotvu, která ji uklidňovala a bránila v tom, aby ji strhl rozbouřený příliv paniky. Kousek po kousku z ní dostával informace. V pozadí si matně uvědomovala cinkání jeho klíčů, bouchnutí dveří, hlasité nastartování auta.

Vyrazil na cestu.

„Říkáš, že před třemi týdny nechala pronajímateli vzkaz. Její auto je plné sbalených věcí, klíčky v zapalování a telefon ve středovém panelu. Ale ona tam není,“ zrekapituloval.

„Le-leží tady kosti. Ostatky. Myslím... myslím, že je to ona. Bože můj, Noahu.“

Jeho hlas se nezachvěl: „Josie, teď potřebuju, abys nastoupila do auta a vrátila se k hlavní silnici. Setkáme se tam.“

Josie zavrtěla hlavou, i když ji nemohl vidět. „Nemůžu.“

Měla pocit, že jí ochrnuly nohy. Nechtěla se postavit, protože pak by znovu viděla ty prázdné oční důlky. Už teď věděla, že by od nich nebyla schopná odvrátit pohled.

„Nastup si do auta,“ zopakoval Noah. „Sejdeme se u hlavní silnice.“